

[Predic despre mânia lui Dumnezeu, hidoșenia păcatului și consecințele lui, pentru că aceste lucruri fac parte din întregul plan al lui Dumnezeu și nu îndrăznim să le omitem. Le accentuez din cauza dezechilibrului extrem și a lipsei predicării despre aceste subiecte, în zilele noastre. Liderii creștinii nu conștientizează deserviciul pe care îl fac ascultătorilor lor și scopului lui Dumnezeu, evitând aceste subiecte. A nu avertiza oameni care dorm într-o casă în flăcări, de pericolul la care sunt expuși, este o cruzime dincolo de ce se poate descrie, dar asta este exact ceea ce fac pastorii, care s-au hotărât să nu deranjeze conștiința celor adormiți spiritual, din congregațiile lor. Se poate ca unii să creadă că sunt un bătrân capricios... Sau și mai rău, un predicator capricios... Așa că dați-mi voie să spun că mesajul următor este un exemplu de învățătură sublimă a Bibliei, pe care mă bucur nespus să o vestesc.]

TATĂL ÎNDURĂRILOR, DUMNEZEUL ORICĂREI MÂNGÂIERI

Lowell Brueckner

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri.” 2 Corinteni 1:3

Motivația principală în citirea Scripturii este să vedem în ea descoperirea lui Dumnezeu și a Fiului Său, Isus Hristos. Când prietenul meu, Navajo Herman Williams, a fost convertit, plângea pentru că avea o Biblie, dar nu știa să citească. Voia atât de mult să cunoască mai multe despre Acela care venise în viața lui și-i adusese pacea. Textul de aici ne spune că aceasta este natura lui Dumnezeu: de a fi îndurător și de a mângâia.

Înainte de a intra în subiect, trebuie să recunoaștem nevoia de a fi convinși într-un mod clar și adânc de păcatul nostru, trecut și prezent, înțelegând că suntem mari păcătoși. Suntem, de fapt, infractori, care au comis infracțiuni împotriva lui Dumnezeu. În acest moment ar fi potrivit să medităm la consecințele păcatului asupra sufletului lui David, așa cum a exprimat el în Psalmul 38: **„Nu mai este nicio vlagă în oasele mele în urma păcatului meu. Căci fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu, ca o povară grea, sunt prea grele pentru mine. Rănile mele miros greu și sunt pline de coptură, în urma nebuniei mele. Sunt gârbovit; peste măsură de istovit. Toată ziua umblu plin de întristare... Tulburarea inimii mele mă face să gem... Inima îmi bate cu tărie, puterea mă părăsește.”**

John Newton, mizerabilul comerciant de sclavi, care mai târziu l-a găsit pe Hristos și a devenit un slujitor al Evangheliei, a scris marele imn „Mărețul har”. El spunea că zece mii de fantome îl trezeau noaptea și-i luau somnul. Erau amintirea africanilor, ale căror vieți fuseseră distruse pe vasul său. Dacă nu am experimentat convingerea de păcat, atunci nu putem aprecia textul de mai sus, nici mesajul care urmează.

Totuși, odată ce o persoană a ajuns la concluzia că este un păcătos mizerabil, de-aici înainte îl așteaptă numai vești bune. John Newton a spus de asemenea: „Eu sunt un mare păcătos, dar am un mare Mântuitor.” A. W. Tozer a spus: „Orice păcate mari am fi comis, ele sunt mici în comparație cu lucrarea măreață pe care Dumnezeu a făcut-o ca să îndrepte problema noastră, prin Isus Hristos, pe cruce.” Martin Luther a dedus: „O picătură de sânge care a curs din venele Fiului lui Dumnezeu este îndeajuns să curețe toate păcatele lumii și ale altor zece mii de lumi.” Cu toate acestea, El a vărsat litrii de sânge și și-a golit venele ca să ne ofere o mântuire din abundență.

Dumnezeu e mai mult decât binevoitor să ierte – acesta nu este un lucru greu pentru El. Psalmistul a scris: **„Bunătatea Ta, Doamne, ajunge până la ceruri și credincioșia Ta până la nori.”** (Psalmul 36:5). Acesta a fost modul lui de a exprima că nu există nicio limită a îndurării lui Dumnezeu și nicio măsură omenească ce o poate pătrunde. Nu există niciun păcat dincolo de puterea Sa de iertare.

Dumnezeu Și-a manifestat îndurarea față de bărbatul și femeia care au adus păcatul în lume și le-a făcut **„haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.”** (Geneza 3:21). În ciuda dezastrului fără egal pe care acel păcat l-a cauzat de-a lungul secolelor, printre toți oamenii, Dumnezeu a adus har care abundă peste acel păcat. Este clar faptul că Dumnezeu e un vrăjmaș feroce al tuturor tipurilor de păcate, dar deși păcatul a intrat în lume și în natura omului, El a găsit o cale de a lucra, astfel încât orice persoană care a căzut să poată atinge de fapt înălțimi mai mari în El, decât dacă n-ar fi păcătuit niciodată.

„Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt, cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?... cui i se iartă puțin iubește puțin.” (Luca 7:41-47). Potențialul din zilele noastre de a-l iubi pe Dumnezeu este mai mare decât era în grădina Edenului. Înainte de a păcătui, Adam nu știa să iubească precum femeia păcătoasă, ale cărei păcate au fost iertate. Este o dragoste pe care nici îngerii nu o cunosc. Dumnezeu ia dezastrul pe care cineva l-a produs, eșecul moral pe care El îl disprețuiește cu adevărat, și îl zdrobește, îl frânge, îl îndepărtează și începe să modeleze până când formează ceva mai frumos decât ar fi putut vreodată fi posibil, dacă nu ar fi existat acea pierdere teribilă.

După eșecul imens, atunci când copiii lui Israel au crezut iscoadele necredincioase și întregii generații nu i s-a permis să intre în Țara Promisă, Dumnezeu nu i-a lăsat să piară în pustie. Poți să-ți amintești că Miriam, Aaron și Moise erau incluși în numărul acelor care nu au putut trece Iordanul. Totuși, Balaam, însărcinat de împăratul Balac să îi blesteme, nu a putut face altceva decât să-i declare un popor binecuvântat: **„Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să**

defăimez eu pe cel pe care nu-l defăimează Domnul?... O, de aş muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!” (al lui Israel)!... **„El nu vede nicio fărădelege în Iacov, nu vede nicio răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui, este cu el, El este Împăratul lui, veselia lui.”** (Numeri 23:8, 10, 21).

Dumnezeu poate lua cea mai rea situație și să o întoarcă total, spre cel mai mare bine. Când Samson a rupt legământul său cu Dumnezeu, în special porunca de a nu-și tăia niciodată părul, și-a pierdut ochii, a fost legat cu lanțuri și pus să învârtă la moară. Totuși, în acea stare josnică, părul a început să-i crească din nou! În ciuda a ceea ce el pierduse, Dumnezeu a sădit viață înlăuntrul lui, așa încât, chiar și-n pierdere, el a avut puterea să-și revină. El a pus viață în rădăcina părului lui Samson, și acolo unde este viață există potențialul refacerii. Deși a suferit consecințe severe din cauza păcatului său, el a fost folosit încă o dată să facă ceva mai important decât ceea ce îndeplinise pe tot parcursul vieții lui. Samson și-a îndeplinit scopul pentru care exista și putea declara încă împreună cu Pavel: **„M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea.”** Numai lucrarea de neîntrecut a mâinilor lui Dumnezeu poate împlini astfel de lucruri.

La primul semn de pocăință Dumnezeu este gata să ierte. Citește despre răutatea împăratului lui Israel, Ahab, în 1 Împărați 16:30-31. El a făcut rău, mai mult decât toți aceia care au domnit înaintea lui. Ca și cum nu era îndeajuns că împinsese întregul Israel în idolatrie, el a adus mai multe lucruri și din afara țării. A luat-o pe păcătoasa Izabela de soție, fata împăratului Sidoniților și a slujit și s-a închinat zeului păgân Baal. După ce a făcut ce se putea mai rău, în urma unei situații în care Nabot a fost omorât, pentru ca Ahab să poată avea via lui, o faptă pe care Biblia a numit-o îngrozitoare, Ilie a rostit un blestem asupra lui. Ca răspuns, Ahab **„și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe trup și a postit: se culca cu sacul acesta și mergea încet. Și cuvântul Domnului a vorbit lui Ilie, Tișbitul, astfel: „Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Pentru că s-a smerit înaintea Mea, nu voi aduce nenorocirea în timpul vieții lui”** (1 Împărați 21:27-29).

În 2 Împărați 13, ni se spune că împăratul lui Israel, Ioahaz a făcut ce este rău înaintea Domnului și că Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel. Totuși, în versetul 4 găsim că **„Ioahaz s-a rugat Domnului. Domnul l-a ascultat... (și Domnul a dat un izbăvitor lui Israel. Copiii lui Israel au scăpat din mâinile sirienilor)”** (versetele 4 și 5).

Isaia, capitolul 7, vorbește despre un alt împărat rău, de data aceasta Ahaz din Iuda (vezi aprecierea istorică a acestui rege în 2 Împărați 16:2-3). Privește cum de-a lungul capitolului, Dumnezeu intenționează să-l încurajeze să alunge minciunile vrăjmașului, care îl înspăimânta, și să se încreadă în Domnul. El i-a spus că lucrurile pe care vrăjmașul le-a plănuit împotriva poporului

lui Dumnezeu nu se vor întâmpla, ci că dimpotrivă, în final El îi va face să biruiască. El i-a spus lui Ahaz să ceară un semn, care l-ar ajuta să creadă, după care Dumnezeu Însuși i-a făcut o promisiune cu privire la venirea lui Mesia.

Probabil că cea mai mare demonstrație a îndurării lui Dumnezeu se vede în cazul împăratului Manase. Tatăl lui, Ezechia, a fost cel mai evlavios dintre toți împărații și a făcut în Iuda reforme mai mari decât toți regii dinaintea lui și după el. Acest om rău (Manase, n.t.), a stricat și a distrus tot binele pe care tatăl său îl făcuse. Cu toate acestea, când judecata lui Dumnezeu a venit ca o consecință și **„când a fost la strâmtorare, s-a rugat Domnului, Dumnezeului lui, și s-a smerit adânc înaintea Dumnezeului părinților săi. I-a făcut rugăciuni, și Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a ascultat cererile și l-a adus înapoi la Ierusalim, în împărăția lui. Și Manase a cunoscut că Domnul este Dumnezeu.”** (2 Cronici 33:12-13). Se pare că el l-a slujit pe Dumnezeu pentru tot restul zilelor lui.

Chiar în mijlocul judecății, Dumnezeu își amintește îndurarea. Când în cele din urmă nu mai era niciun remediu și Israel trebuia să meargă în robie, Dumnezeu le-a promis îndurare pentru acea vreme, cât și un viitor de bunăstare. **„ca să vă înmulțiți acolo unde sunteți, și să nu vă împuținați. Urmăriți binele cetății în care v-am dus în robie și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei!... Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.”** (Ieremia 29:6,7,11). Acolo, împăratul lui Israel a găsit bunăvoință, mai presus de toți împărații pe care Nebucadnețar îi cucerise. **„Evil-Merodac, împăratul Babilonului, în anul întâi al domniei lui, a înălțat capul lui Ioiachin, împăratul lui Iuda, și l-a scos din temniță. I-a vorbit cu bunățate și i-a așezat scaunul lui de domnie mai presus de scaunul de domnie al împăraților care erau cu el la Babilon. A pus să-i schimbe hainele de temniță și Ioiachin a mâncat totdeauna la masa împăratului în tot timpul vieții sale. Împăratul Babilonului a purtat grijă necontenită de hrana lui zilnică, până în ziua morții lui, în tot timpul vieții sale.”** (Ieremia 52:31-34)

Înțelegând ce aștepta Isus de la ucenicii Săi, ar fi greu să găsim în Noul Testament un eșec mai adânc decât cel al lui Petru. Isus i-a învățat că pe oricine se leapădă de El înaintea oamenilor și El îl va lepăda înaintea Tatălui Său din ceruri. Și exact asta a făcut Petru. Îți poți imagina cum s-a simțit Petru după ce a cântat cocoșul și apoi Isus a trecut și s-a uitat țintă la el? **„Domnul S-a întors și S-a uitat țintă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Domnul: „Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.”** Și a ieșit afară și a plâns cu amar.” (Luca 22:61-62)

Petru nu s-a mai putut întoarce niciodată la nivelul de ucenicie pe care l-a lăsat în urmă, nici nu a mai putut avea același fel de legătură cu Isus, cum avusese înainte. În acel punct, el probabil și-a dorit să poată avea din nou acele lucruri, dar nu a fost să fie. Consacrarea inițială a lui Petru a primit o lovitură de grație, dar era pregătirea pentru ceea ce urma să primească în ziua Cincizecimii. Petru a primit iertare și mângâiere, dar mai presus de asta, Domnul îl aducea cu credincioșie pe Petru la un loc cu mult mai înalt în El.

Noi cunoaștem doctrina despre moartea față de sine, așa încât Hristos să poată trăi înlăuntrul nostru. Întrebarea este: cum ajungem noi în acel loc al morții? Este un act care face parte din răstignirea de sine a noastră? Sau poate fi faptul ca Dumnezeu să se folosească de ceva care se întâmplă în viața noastră, și să-l transforme într-un instrument al morții? Poate fi vorba de ceva similar lepădării lui Petru. Când se petrece acest lucru, nici noi nu vom mai fi vreodată în stare să ne întoarcem la nivelul de trăire și lucrare de dinainte. Vom căuta vechea noastră formă de închinare, rugăciune și slujire, dar nu o vom găsi.

Trebuie să avem grijă când suntem în acest punct să nu renunțăm, să nu lăsăm mâinile jos și să nu spunem: „Aș putea la fel de bine să renunț la a mai încerca să fiu creștin. Am eșuat și nu reușesc să mai găsesc acel loc vechi pe care îl aveam. Poate că nu mai este nicio nădejde pentru mine.”. Nu, Dumnezeu e departe de a te respinge și a te abandona. Lasă-mă să-ți explic ce se întâmplă. A avut loc o moarte, iar acum tu trebuie să încerci să mergi mai departe – continuă să te rogi, studiază-ți Biblia, continuă să slujești și să participi la activități creștine și la partășie, până când Isus te ridică, așa cum l-a ridicat pe băiatul care a căzut ca mort după ce demonul l-a părăsit (Marcu 9:26-27). A fost nevoie ca Isus să-l ia de mână și să-l ridice din nou în picioare, așa cum l-a ridicat și pe Ioan, după ce acesta căzuse la picioarele Lui ca mort (Apocalipsa 1:17). Dar acum, acest băiat era liber de sub puterea care-l dominase.

Încetul cu încetul, El te va învăța lucruri pe care nu le știai înainte – lucruri mai bune și mai importante. Mare parte din această lucrare se va face în secret și tu nici măcar nu vei ști că ea se petrece. El deține controlul, El știe ce ți se întâmplă ție și se va implica în mod personal într-o reînnoire lăuntrică. Vei merge într-un loc mai înalt și mai tare decât ceea ce ai cunoscut înainte.

Lowell Brueckner